

1. søndag efter helligtrekonger d. 12. januar 2020

Salmer:

478: Vi kommer til din kirke, Gud

412: Som vintergrene

69: Du fødtes på jord

Tre sangvers: Du, som har dig selv mig givet, Mød mig nu som den jeg er, Jesus, Guds søn, du lys i mit indre

49: Ingen er så tryk i fare

Prædikentekst: Markusevangeliet 10,13-16

De bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.« Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

De bar nogle små børn til Jesus. Vi får ikke at vide, hvem ”de” er. Men det er nok nogle mødre. Mødre ønsker det bedste for deres børn, ligesom vi fædre gør, men måske nogle gange lidt mere intenst og påtrængende. De her mødre ønsker, at Jesus skal røre ved børnene, lægge hænderne på deres hoveder og velsigne dem. Give dem det allerbedste fra Gud.

Jesu disciple synes, det er rimeligt upassende og truer børnene og deres mødre. Hallo, Jesus har altså gang i en voksensnak. Han sidder lige midt i en seriøs samtale om Guds rige, om teologi, om tro, om et sandt liv med nogle voksne mennesker. Jesus er altså optaget lige i øjeblikket. Gå hjem til jer selv, tag jeres larmende børn med og kom igen en anden dag.

Vi kender måske godt fornemmelsen. Børn har ikke altid forståelse for, at de voksne sidder og snakker seriøst. De forstyrrer, når der er noget, de gerne vil sige. Inden jeg selv stiftede familie, kunne det godt være lidt en udfordring at være på besøg hos en børnefamilie, ja, det kan det vel egentlig stadig. Det var aldrig helt til at vide, hvornår min samtale med børnenes forældre blev

afbrudt af et skrigende barn, et barn der ville lege eller en ble, der skulle skiftes. Det kunne være kaos, og der blev mange halve og afbrudte snakke. Men hvis man lærte at acceptere det, var det egentlig helt fint. Ja, nogle gange satte jeg mig ned på gulvet og legede med duplo-klodser med børnene og glemte næsten at tale med deres forældre. Det var fantastisk med en god undskyldning for at lege eller læse Peter Pedal og nogle gange næsten bedre end de seriøse snakke med forældrene. I forgårs blev jeg dog lidt udfordret, da min niece spurgte: ”Mikael, skal vi lege med dukker?” Jeg spurgte om, hun ikke havde nogle biler eller traktorer, vi kunne lege med i stedet. Men det havde hun ikke. Jeg indvendte, at jeg ikke vidste, hvordan man leger med dukker. Men intet hjælp. Så jeg satte mig ned på gulvet og måtte lege med dukker, så godt jeg kunne. Og det gik da vist også helt fint. ☺

Børn, og måske særligt små børn, de ved slet ikke, at de afbryder. De ytrer bare deres behov, når de føler dem. Så dejligt umiddelbare er de. De ved slet ikke, at de nogle gange kan føles lidt påtrængende. Børnenes mødre er åbenbart på samme måde i den tekst, vi lige har hørt. De kommer bærende med deres små børn. Børn så små, at de endnu ikke selv rigtigt kunne gå. Mødrene ønsker det bedste for dem, og har åbenbart glemt, at man ifølge Jesu disciple skal huske at bestille tid hos Jesus for at få en samtale eller en velsignelse.

Jesus bliver vred. Ikke på børnene. Ikke på mødrene. Men på disciplene. De små børn hører til hos ham. Det må disciplene altså ikke hindre dem i. Guds rige er også for dem. Okay, tænker disciplene. Fint nok, der er altså også plads til børn i Guds rige. Det må de så lære at leve med. Det er vel også okay. Børn er søde og sjove at lege med og kan sikkert skabe lidt grin og glæde på deres vandring med Jesus rundt i Israel.

Men Jesus stopper ikke der. Han skærper tonen. ”Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.” Disciplene må have været målløse. Hvad snakker han om? Som da Jesus snakker med farisæeren, den dybt religiøse jøde Nikodemus og siger, at man skal fødes på ny for at komme ind i Guds rige. Nikodemus, den meget lærde mand, spørger: Øhh, en voksen mand kan da ikke komme ind i sin mors livmoder igen. Hvad snakker du om, Jesus?

På samme måde forstår disciplene ingenting nu. Øhh, hvordan modtager man Guds rige ligesom et lille barn? Jesus, hvad mener du?

Og værre endnu: Hvad med dem, de trofaste disciple? De har fulgtes med Jesus i mange måneder, det er da meningen, at man skal blive som *dem*, for at komme ind i Guds rige. Følge Jesus lige som *de* har gjort det. Støtte ham i hans diskussioner med farisæerne, som *de* har gjort det. Være med til at udbrede Guds rige ved at døbe, ved at drive dæmoner ud, ved at mætte mange tusinde mennesker, som *de* har gjort det. Træls at de børn nu kommer og får *deres* opmærksomhed, ja, forstyrrer Jesu tanker og teologi. Han bliver så optaget af børnene, at han helt glemmer, at han altså lige havde gang i at være frelser og fører for en stor discipelflok, for dem! De har forladt alt for at følge ham, og nu vil han hellere sætte sig ned på jorden og lege med børnene og velsigne dem?

Og værre endnu, lukker Jesus nu dem, hans trofaste følgesvende, disciplene, ude af Guds rige? Man kommer åbenbart slet ikke ind i Guds rige, hvis ikke man bliver som et barn. Disciplene gider altså ikke være som børn. De vil være som de voksne mænd, de nu engang er. I gang med noget stort. I gang med noget vigtigt. I gang med at hjælpe Jesus med at være Guds søn og vise verden, hvor stor Gud er og hvor mange vilde ting, han gør igennem Jesus. Og *dem*.

Jesus tager derefter de små børn op til sig på skødet, lægger sine hænder på dem og velsigner dem.

Teksten slutter der. I Markusevangeliet i Bibelen fortsætter den ad et andet spor. Vi hører altså ikke mere om, hvad Jesus og disciplene har talt om efterfølgende. Måske har Jesus beroliget disciplene. Altså, mine kære venner, man skal ikke være et barn, for at kunne komme ind i Guds rige, men man skal modtage Guds rige som et barn. Det handler ikke om alder, men om, hvordan man forholder sig til verden. Til sig selv. Til Gud.

Så hvordan gør man det? Hvordan modtager man Guds rige som et barn? Hvad er det ved de små børns tilgang til verden, som vi skal lære af, for at blive en del af Guds rige, for at blive frelst, for at få håb om evigt liv efter vores død?

Det spørger jeg altid forældre om til dåbssamtaler. Der kommer mange gode svar: Vi kan lære af børnene umiddelbare tilgang til verden. Der er ikke noget fordækt og skjult ved dem. Vi kan lære af deres smil, som de gavmildt deler ud af. Vi kan lære af deres tillid til andre, de har ikke mistro til nogen. Vi kan lære af deres barnlige sind. Vi kan lære noget af deres afhængighed af andre. Jeg tror, at det især drejer sig om det sidste. Deres dybe afhængighed af andre. Deres magtesløshed.

Jeg bryder mig ikke om at være magtesløs. Det er heller ikke rart at være alt for afhængig af andre. Vi mennesker vil gerne have kontrol. Magt. Styr på tingene. Helst også rimeligt selvhjulpne og uafhængige.

Det er frustrerende at stå over for et problem, som vi ikke kan finde ud af at løse. Hvordan løser vi den her konflikt, så alle bliver tilfredse og ingen bliver sure og sårede? Hvordan finder vi en passende balance mellem arbejdsliv og familieliv? Hvordan bruger vi vores smartphone, ja, alle vores skærme på en god måde, så de gør vores hverdag bedre, men samtidig ikke ødelægger vores nære liv med hinanden? Hvilken vej skal vi vælge at gå i vores liv, og er der én rigtig vej at gå for os hver, én vej, hvor vi særligt kan bruge vores evner, én vej, som Gud ønsker, eller er der mange mulige?

Vi mærker magtesløsheden, når en af vores kære bliver ramt af en sygdom, som der ikke rigtigt er nogen god behandling for, og det bare går ned ad bakke. Vi mærker magtesløsheden trænge helt ind i vores hjerte, når vi står ved en grav. Livet sluttede. Døden vandt. Eller hvad? Vi mærker magtesløsheden, når vi kigger på verden, dens problemer, den ufred, den kriser, dens flykatastrofer med mange døde, og vi føler os så små og ude af stand til at gøre hverken fra eller til.

Vi kender også til at mærke afhængigheden af andre. Vi er dybt afhængige af, at vores nærmeste bærer over med os, når vi igen har været lidt for smålige, lidt for kække eller lidt for utålmodige. Andre blev såret. Vi må bede om tilgivelse. Eller vi er helt afhængige af andres hjælp. Måske med praktiske ting, fordi vi er oppe i årene, eller fordi vi ikke er en god handymand, eller fordi vi har brug for hjælp til at bage de helt gode småkager. Eller vi erfarer, at vi er dybt afhængige af et andet menneske. Far eller mor, søster eller bror, kæreste eller ægtefælle, et barn, en god ven. Fint nok at være knyttet tæt til hinanden, men der kan være noget lidt ubehageligt over at erfare, hvor afhængige vi er af et andet menneskes venskab, kærlighed, berøring, forståelse, milde øjne og lyttende ører. Skulle vi ikke være selvstændige og selvhjulpne individer?

Og samtidig mærker vi nok også, at det er helt okay at være afhængig af hinanden. Af noget godt. Noget stort. Noget, vi kan stole på.

Det er det, som Jesus er inde på. Vi er små mennesker. Vi er magtesløse. Vi er afhængige af andre. Det kan vi måske godt føle et ubehag ved. Det kan vi måske godt være flove over. Det skal vi ikke være, siger Jesus. Hvis vi er i kontakt med vores magtesløshed, hvis vi erfarer, at vi er afhængige af andre, så har vi nemlig forstået noget helt grundlæggende ved Guds rige. Noget, som de små børn er helt klar over, ja, som ligger dybt i dem. Men vi aflærer det, glemmer det, fortrænger det, når vi vokser op.

Derfor har vi brug for at blive mindet om, at vi modtager Guds rige ligesom de små børn, på samme måde, som de små børn. Afhængige. Magtesløse. For vi kan ikke komme ind i Guds rige af os selv. Vi kan ikke frelse os selv, vores små og uperfekte liv slår ikke til over for Guds idealer om trofasthed, kærlighed og retfærdighed. Det ved enhver, som har bare en smule selvindsigt. Vi kan heller ikke give os selv evigt liv efter døden. Over for døden er vi mennesker magtesløse. Fuldstændig.

Vi er helt afhængige af, at Gud griber ind. Helt afhængige af, at han fører os ind i Guds rige. Helt afhængige af, at han giver os frelse og ret til at kalde os Guds børn. Helt afhængige af, at han besejrer døden for os og vækker os til evigt liv efter døden.

Vi er de små. De svage. De afhængige. De magtesløse. Gud er den store. Den stærke. Den, der har alt magt.

I dåben bliver den store forbundet med de små. Den stærke bliver forbundet med den svage. Den almægtige med den magtesløse. Gud med os. Gud bliver vores far i dåben. Kristus bliver vores bror og frelser i dåben. Helligånden, Guds ånd, bliver vores vejleder, ja, han flytter ind i os i dåben. Gud forbinder os med sig selv. *Hele* den treenige Gud, fader, søn og ånd, forbinder sig med *hele* os, krop, sjæl, sind, ånd, tanker, følelser, for at han *hele* livet kan give os kærlighed. Tilgivelse. Tro. Håb.

Håb om, at alt det, vi ikke lykkes med, alt det, vi fortryder, det har Jesus betalt for på korset. Én gang for alle. Håb om, at vi ikke skal gøre os fortjent til Guds kærlighed, men at Gud giver os den helt gratis og frit, ligesom forældre elsker deres børn uden at børnene har betalt dem for det. Håb om, at vi efter vores død kan opstå til evigt liv hos Gud.

Det kan vi håbe på, når vi i dåb og tro er forbundet med ham, Jesus Kristus, som er stærkere end døden og som ønsker at tage os alle i favn og velsigne os.

Så lad os blive som børn. Magtesløse og afhængige. Så kan vi netop tage imod alt det, Gud har at give os. Tilgivelse. Kærlighed. Tro. Håb.